

## Homilie

18 augustus 2019

In de voorbereiding naar het parochieweekend van 28 en 29 september eerstkomend, bekeken we onlangs een documentairefilm over 'gelukkig zijn'. Een film die we grotendeels op weekend zullen bespreken en die heel wat gedachten en gevoelens oproept.

Met onder andere twee tegengestelde fragmenten omtrent 'religie'.

Eenzijds zien we hoe godsdienst mensen afschrikt, bang maakt, oproept tot haat zelfs, maar... dat gebeurt door extremisten die een Godsbeeld hebben van een strijdende of straffende God. Daarnaast het voorbeeld van hoe iemand vanuit zijn geloof in een liefhebbende God mensen uit de goot helpt, letterlijk en figuurlijk.

Het evangelie van daarjuist doet mij daaraan denken omdat we hier een ander beeld lijken te krijgen van een Jezus. Normaal zien we Jezus als zorgzaam, aandachtig voor de andere mens, zeker de mens in nood. Zopas hoorden we hem als diegene die verdeeldheid brengt en de leden van één gezin tegenover elkaar stelt.

Hebben diegenen dan toch gelijk die zeggen dat godsdienst alleen maar miserie brengt? Klopt ons beeld dan niet van Jezus, van God ook als diegene die niets liever heeft dan dat mensen in harmonie leven met zichzelf, met de ander, met de natuur, met God?

Voor mij wel, ondanks de woorden die we zojuist hoorden. Want wat Jezus ons vandaag zegt, is eerder een vaststelling van wat Hij ziet gebeuren, dan iets wat hij wenst. Trouwens we bemerken het ook op de dag van vandaag.

Wereldleiders lokken een handelsoorlog uit om hun macht te tonen. Godsdienstoorlogen duiken weer op. En kijken we naar onszelf: hoe vaak strijden we zelf niet om ons eigen gelijk?

Fanatisme, dat weten we, is nergens goed voor: dat brengt maar verdeeldheid. Jezus zag het gebeuren en waarschuwt ons er nog altijd voor. En het gevolg? Juist zijn milde en barmhartige houding voor elke mens stoot op verzet. Hij die hoopte vrede te brengen ziet andere dingen gebeuren.

Nochtans kan het maar zo eenvoudig zijn:  
te weten dat elke mens een kind is van God,  
dat iedereen van ons door God gekend, bemind en aanvaard is.

Wat willen we dan strijden om ons gelijk te halen?  
Kunnen we niet beter onszelf eens meer in vraag stellen,  
zonder dat we daarvoor ons zelfbeeld naar beneden halen?  
Iemands mening kan ons eigen inzicht toch alleen maar rijker maken?

Mogen we dan geen eigen mening hebben?  
Mogen we dan niet gepassioneerd zijn door wat ons gaande houdt?  
Mogen we dan niet in vuur en vlam staan voor datgene waarin wij geloven?

Jawel, maar wanneer we dit vanuit liefde voor de ander kunnen doen,  
krijgen we een ander perspectief.  
De geestdrift die we ontdekten bij Pinksteren mag blijven branden.  
Het vuur van Gods liefde mag stralen.

En wij: wij zijn de vlammetjes van die liefde  
die anderen uit de put kunnen helpen, zoals Jeremia uit de put wordt gehaald.  
Onze hoop en ons vertrouwen,  
ons geloof in een God van liefde,  
zoals we Maria deze week ook vereerden ...  
ons vuur als hartstocht voor gerechtigheid,  
laten we dat vuur brandend houden!

O ja:  
Ga je trouwens mee op parochieweekend ... iedereen is welkom!  
Dan kunnen we samen de film 'happy' bekijken en bespreken ...  
in verbondenheid, want dat schept geluk, ongetwijfeld!